

Ett paradis fyllt av onda andar

KONSTHÖSTEN Det finns något oroande hotfullt i Linn Fernströms nya verk. De sprakar av färger, men trots den ljusa ytan är de becksvarta inuti, skriver Joanna Persman.

KONST

Måleri, skulptur

Linn Fernström: *Prata bubbla på ett strå*

Lars Bohman Gallery, Karlavägen 9, t o m 21 september 2014

Hon slog igenom med dunder och brak för snart 15 år sedan och delade den svenska konstvärlden i två klaner: hänfödda entusiaster och reserverade belackare. Hennes konst var expressiv och introvert på samma gång. Bilderna med stympade kroppar, avhuggna huvuden, taggtråd, skrubbsår och en tom famn som vill hålla om var ett enda skri: Livet är ömtåligt. Linn Fernström har onekligen väckt starka känslor varje gång hon har spånt ett stycke liv och skrivit runt en stadig ram och satt sin pensel mot målarduken. Hennes formspråk är mycket karaktäristiskt, på gott och om måste sägas. Den ursprungliga kraften kan med tiden förvandlas till en formel.

Det är lätt att känna igen Fernströms handlag i de nya verken, som visas på Bohman. Formaten är stora, koloriten mustig och penselföringen kraftfull. Gestalterna liknar dem som vi har träffat tidigare. En ung kvinna med konstnärens anletsdrag vandrar ensam med sina tankar, slutet och gåtfull, ändå blottad inför vår

blick. En naken skrikande baby sträcker ut armarna mot tomrummet. Apor dansar. Störögda barn uttrycker allvar, som om ingen har lärt dem att skratta. Alla finns där, omsvärmade av gigantiska undulater, dagsländor, småfåglar och ballongkluster. Dessa återkommande motiv är inte utnöta än. De fortsätter att bära på outgrundliga historier.

Bildrummet har däremot förändrats. Horisontlinjen har försvunnit. Inslag av nordisk naturromantik och ödsliga landskap från tidigare verk har ersatts av mer exotisk fauna och flora som smycker ut den diffusa miljön.

Det sprakar förvisso av färger i Fernströms målade världar. Ljusa på ytan är de dock becksvarta inuti. Det finns något oroande hotfullt i dessa scener som pendlar mellan det vita i bakgrunden och det blodröda som nästan droppar från dukarna. Trots färre avhuggna huvud och stympade kroppsdelar finns samma obotliga smärta här. Sår i Fernströms konst läker aldrig. Livet hänger på en tråd, eller kanske det strå som hon anspelar på i utställningstiteln.

I katalogen skriver Eva Runefelt att "Fernströms pensel ser ut att ha doppats i sömnens bildvärld" och att hennes växter liknar ett fallande regn som kan smeka men också söndra.

Hos Fernström har paradiset invaderats av onda andar. Här och var ruvar gåtfulla gestalter, ännu oförlösta från duken. De antys bara med konturer. Berättelserna är långt ifrån självklara. Man får brottas med strukturen för att komma underfund med hur delarna hänger samman – om de överhuvudtaget gör det. Vi kanske söker några svar som aldrig har funnits där? Det är dock svårt att värja sig. Blickarna som stirrar från dukarna får tag i oss. De känner till våra hemligheter.

Linn Fernström har tidigare arbetat med lera och keramik. Det är dock första gången hon ställer ut sina bronsskulpturer som fått liv i Herman Bergmans Konstguteri. Det besynnerliga dömlöshskapet från måleriet förts in i en mer avskalad, koncentrerad och direkt skenad. Barn, fåglar och apor har klivit ner från dukarna, krympts ner och åderlåtits på färg. Vi står inför den mörka kärnan. Skulpturerna talar genom sin form. Aldrig perfekta väcker de lusten att låta fingrarna glida över den trubbiga ytan och att med handen avläsa berättelsen. Viskningar från dessa små svarta pjäser är lika starka som måleriets högljudda röster.

JOANNA PERSMAN

konst@svd.se

Linn Fernström: "Ballongflicka".